

Çerçi

– Fırat AVCI · 02 Mart 2010

Nylon tarak, bakır leğen, gözlere sürme, kaşlara rastık, saç tokası ve dahası...

Getirdiğin bunlar olurdu hani? hani bunları verip, karşılığında peynir, buğday, çavdar, yumurta, süt ve meyve alırdın sen?

Hüzzam şarkılar, hüznün dizeler, kocaman bir giderilemezlik, kaynayan bir cadı kazanı, umutsuzluk ve karamsarlık getirip, karşılığında yıllar, aylar, günler, haftalar ve saatler, duygular ve kırık bir kalp, yok edici bir sancı, direnmeye mecaliz kalmış bağdaşık titreyişler aldın...

Seni görünce, çeşme başında kızlar sevinir, kocamış kadınlar bile elindekilere bakıp, alacak bir şeyler hep bulurlardı. Kahveye uğradığında, getirdiğin çakıya, tesbihe, ağızlığa da talipler bulurdun. Burma bıyık, çatık kaşlı adamlara esans, yüzü güleç çocuklara türlü oyuncaklar vardı heybende... Bana gelene dek, eksilmiş tümü... Ben, bana getirdikleriyle yetinmek zorunda kaldığımdan bu yana, yollarına bakmıyorum. Ne vakit "çerçi geldi hanım, çerçi geldi oğlanlar ve kızlar, çerçi geldi beyim..." dediğini duyduğum anda, kaçırıyorum kulaklarımı o sestem... Heybenden korkuyorum. Ortalığa saçacakların neye benziyor bilemiyorum...

Ustalaşmışsın elindekini allayıp pullamakta belliki sen. Kopçasız kemerleri satarken: "belini öyle bir kavrar ki, yani sen bile anlamazsın varlığını. Hele şu aynası? işte bir bak hele de anla derinin kalitesini. Sen bunu takıp da köy meydanında bir salındın mı, deyme canlar yanar, deyme güller sana güler..." dersin de, unutursun bir alaycı gülüş kadar olduğunu bendeki aksinin...

Aynalar getirirsin; sapı ahşap, dışı insan, arkası hasır... Yüzler, daha ir yüz olur, kaşlar daha bir gür durur karşısında... Bir keresinde, hiç kimsenin bilmediği bir kutudan, herkese aşına, hepsi bildik olanı çıkarmıştın da, ışıl ışıl parlamıştı gözlerimiz...

Kış günleri, sobanın en yakın minderine kurulurdun. Yaz günleri, şerbetlerin en koyusu, en buz gibisi sana sunulurdu. Sundukların az şey değildi doğrusu... Sen giderken, yeniden yollarına bakmaya başlamış olurdu gözler. Şehiri anlatırdın, kasabayı dinletirdin ihtiyar, ak sakallı dedelere. Nar ağacına verir sırtını, sarma cigaranı yakar, kim bilir neler düşler, neler kurardın... Kenarı yırtık entariyi, nasıl da incili kaftan diye satacağını düşünürdün belki kim bilir...

Al şimdi tüm getirdiklerini. Madem matah şeylerdi o kadar, sende kalsınlar, senin olsunlar... Bana bulabilirsen bir dahaki gelişinde, bir tutam zaman getir, bir okka kelam, kaybedilmiş bir çift göz, yok edilmiş umutlar, bir de heybene sığdırabilirsen; göç getir kendime olanından... Sus getir, pus getir,

kederden yıkanmış bir yüz getir... Giderken al bu selamımı, aldığıın yerlere götür...